

RAUHA VAI SOTA?

Kuten lukijat näkevät, saksalaisten vastauksessa asetetaan meille vieläkin raskaammat rauhanehdot kuin mitä Brest-Litovskissa asetettiin¹⁵. Ja sittenkin olen ehdottoman vakuuttunut siitä, että vain vallankumouksellisesta sanahelinästä johtuva täydellinen päihtymys voi saada jonkun kieltäytymään allekirjoittamasta näitä ehtoja. Juuri siksi minä aloitinkin „Pravdassa” julkaistuilla kirjoituksillani (nimimerkillä Karpov) „vallankumouksellisesta sanahelinästä” ja „syyhystä” * armottoman taistelun vallankumouksellista sanahelinää vastaan, koska olen pitänyt ja pidän nytkin sitä suurimpana vaarana puolueellemme (ja siis myös vallankumoukselle). Vallankumoukselliset puolueet, jotka toteuttavat tiukasti vallankumouksellisia tunnuksia, ovat jo monta kertaa historiassa sairastuneet vallankumoukselliseen sanahelinään ja tuhoutuneet siitä.

Tähän saakka olen koettanut vakuuttaa puolueelle, että on taisteltava vallankumouksellista sanahelinää vastaan. Nyt minun on tehtävä se avoimesti. Sillä — ikävä kyllä! — minun pahimmat aavistukseni ovat käyneet toteen.

Tammikuun 8 p:nä 1918 luin noin 60 huomatuimman pietarilaisen puoluetyöntekijän kokouksessa „teesini aluevaltauksia edellyttävän erillisrauhan viipymättömästä solmimisesta” (17 teesiä, jotka jo huomenna julkaistaan)¹⁶. Niissä (13. §) jo julistin sodan vallankumouksellista sanahelinää vastaan tehden sen mitä lievimmässä ja toverillisimmassa muodossa (nyt tuomitsen jyrkästi tuon pehmeäluontoisuuteni). Sanoin, että tarjotusta rauhasta kieltäytymisen politiikka „voisi ehkä vastata ihmisen vaatimuksia hänen tavoitellessaan jotain kaunista, tenhoavaa ja häikäisevää, mutta se ei ottaisi lainkaan huomioon luokkavoimien

* Ks. tätä osaa, ss. 1—11; 18—21. *Toim.*

ja aineellisten tekijäin objektiivista suhdetta alkaneen sosialistisen vallankumouksen nykyisenä ajankohtana”.

17. teesissä kirjoitin, että jos emme allekirjoita tarjottua rauhaa, niin „mitä raskaimmat tappiot pakottavat Venäjän solmimaan entistä epäedullisemmän erillisrauhan”.

Asiat osoittautuivat olevan vieläkin huonommin, sillä perääntyvä ja kotiutuva armeijamme kieltäytyy kokonaan taistelemasta.

Vain yltiömäinen korulause voi nykyoloissa, nyt sysätä Venäjän sotaan, ja minä henkilökohtaisesti en tietenkään jäisi hetkeksikään hallitukseen enkä puolueemme Keskuskomiteaankaan, jos korulausepolitiikka pääsisi voitolle.

Katkeruus on tullut nyt näkyviin niin kauhistuttavan selvästi, ettei sitä voi olla näkemättä. Koko Venäjän porvaristo iloitsee ja riemuitsee saksalaisten tulon johdosta. Ainoastaan sokeat tai sanahelinän päihdyttämät saattavat olla näkemättä sitä, että vallankumouksellisen sodan politiikka (*ilman armeijaa...*) on vettä porvaristomme myllyyn. Väinänlinnassa venäläiset upseerit kantavat jo olkaimia.

Rozittenissa porvaristo otti saksalaiset riemuiten vastaan. Pietarissa Nevskillä ja porvarillisissa lehdissä („Retsch”¹⁷, „Delo Naroda”, „Novyi Lutsh” y.m.) vatvotaan riemusta nauttien sitä, että saksalaiset kukistuvat lähi aikoina Neuvostovallan.

Tietäköön jokainen: joka vastustaa hetikohtaista rauhaa, vaikka tämä olisikin äärimmäisen raskas, hän tuhoaa Neuvostovaltaa.

Meidän täytyy kulkea raskaan rauhan kautta. Se ei pysähdytä vallankumousta Saksassa ja Euroopassa. Me emme ryhdy järjestämään vallankumouksellista armeijaa korulausein emmekä huudahduksin (kuten sitä ovat järjestäneet ne, jotka tammikuun 7 päivän jälkeen eivät ole tehneet mitään edes yrittääkseen pysähdyttää pakenevaa sotaväkeämme), vaan *organisaatiotoimin*, teoin, luoden vakavan, mahtavan koko kansan armeijan.

*Kirjoitettu aamulla
helmikuun 23 pnä 1918*

*Julkaistu helmikuun 23 pnä 1918
„Pravda” lehden 34. numeron
iltajulkaisussa
Allekirjoitus: L e n i n*

*Julkaistaan
lehden tekstin mukaan*